

Orgoliul se stinge greu ...

Orgoliul se stinge greu ...

- extras dintr-o scrisoare (1847) -

Iubitul meu prieten și frate în Isus Hristos,

Am primit cu multă plăcere traducerea dumneavoastră. Dar, drag prieten, nu mă pot abține să vă spun că plăcerea produsă de apariția acestei lucrări a fost estompată de opinia dumneavoastră mult prea favorabil exprimată despre mine în prefață. Înainte de a citi lucrarea am oferit un exemplar unui foarte drag și sincer prieten, care mi-a spus că ați vorbit laudativ în prefață despre evlavie mea. Acest pasaj, când l-am citit și eu ulterior, a produs același efect asupra mea ca și asupra prietenului meu.

Acum vă scriu aceste rânduri cu speranța că nu veți lua ca nepotrivite lucrurile pe care vi le voi spune despre acest subiect și care sunt rodul unei lungi experiențe...

Orgoliul este cel mai mare dintre păcatele care ne asaltează. Dintre toți dușmanii noștri, acesta moare cel mai lent și cel mai anevoios. Chiar copiii lumii sunt capabili să distingă acest adevăr. O doamnă spunea pe patul de moarte: „Știți ce moare ultimul în om? Dragostea de sine! (Amorul propriu!)" Dumnezeu urăște orgoliul înainte de toate, pentru că acesta îl așază pe om în locul care de fapt îi aparține Celui care este deasupra tuturor lucrurilor. Orgoliul întrerupe părtășia cu Dumnezeu și atrage pedeapsa Sa, pentru că „Dumnezeu stă împotriva celor mândri" (1 Petru 5.5). Și tot Cuvântul ne spune că este rânduită o zi în care „mândria omului va fi smerită și trufia oamenilor se va pleca " (Isaia 2.17).

De asemenea, dragul meu prieten, nu mă îndoiesc că nu poți face un rău mai mare aproapelui decât să-l lauzi, susținându-i orgoliul. „ Un om care îl lingușește pe aproapele său îi întinde un laț pentru pașii lui" (Proverbe 29.5) și „gura lingușitoare lucrează ruina" (Proverbe 26.28).

Pe de altă parte, privirea noastră este mult prea scurtă pentru a fi în stare să aprecieze nivelul de evlavie al fratelui nostru; nu suntem capabili să cântărim exact fără „balanța (sau cântarul) templului", dar aceasta este în mâna Aceluia care cercetează inimile.

„Nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul ... și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu" (1 Corinteni 4.5).

Noi îi putem aprecia pe frați în bine sau în rău, cu moderația cuvenită, dar să ne amintim că judecata cea mai sigură și mai minunată este cea despre noi înșine când apreciem că ceilalți ne sunt superiori.

Dacă vă întrebați cum știți că sunt „omul cel mai avansat în cariera creștină" și „eminent slujitor al lui Dumnezeu", v-ar fi fără îndoială greu să vă răspundeți. Poate că veți cita lucrările pe care le-am publicat, dar nu știți că puteți ține la fel ca mine o predică care zidește ... Ochiul (după cum spune un proverb) vede mai departe decât picioarele și, din nefericire, nu știm întotdeauna toate lucrurile despre care propovăduim. Apoi, nu știți că „avem comoara aceasta în vase de lut, pentru ca măreția puterii să fie de la Dumnezeu, și nu de la noi" (2 Cor. 4.7)?

Nu vreau să vă spun opinia mea despre mine însumi, căci, făcând așa, aș urmări, probabil, de la un capăt la altul, propria mea poziție; și tot urmărind-o, aș părea smerit, ceea ce nu sunt.

Vreau mai degrabă să vă spun ce gândește învățătorul despre mine. El, care cercetează inima și spune adevărul, El, care este Amin și Martorul credincios, mi-a vorbit deseori în taina sufletului și îi mulțumesc. Dar, credeți-mă, nu mi-a spus că sunt creștin excepțional sau avansat pe drumul evlaviei; din contră, El îmi spune foarte clar că locul care mi se potrivește este primul dintre păcătoși și ultimul dintre sfinți.

Fără îndoială, iubit prieten, trebuie să accept aprecierea Sa, și nu pe a dumneavoastră. Creștinul excepțional este acel necunoscut de care nimeni n-a auzit vorbindu-se, este acel sârman lucrător sau slujitor a cărui fericire este Hristos și care face totul sub privirile sale și pentru aprobarea Sa. Cei dintâi vor fi cei din urmă.

Să ne încurajăm, drag prieten, în a-L onora pe Domnul. Numai El este vrednic de onoare, de laudă și de adorare; bunătatea Sa n-a fost niciodată suficient evaluată. Cântarea sfinților din Apocalipsa 5 nu-L onorează decât pe Acela care i-a răscumpărat prin sângele Său. Nu conține nici un cuvânt despre vreunul dintre ei, nici un cuvânt despre șirurile cu excelenți sau cu neexcelenți (anonimi). Orice distincție se pierde în titlul comun de „răscumpărați", care este fericirea și gloria întregii cete. Să ne punem inimile în armonie cu cântul în care slabele noastre glasuri se vor uni într-o zi! Este bucuria noastră aici, jos, și contribuim astfel la glorificarea lui Dumnezeu! Să nu o reducem prin laudele reciproce cu care creștinii se răsplătesc deseori între ei! Nu putem avea două guri, una care îi laudă pe Dumnezeu și alta care-l laudă pe om! Să facem aici, jos, ceea ce serafimii fac acolo sus! Cu două aripi ei își acoperă fața, ca semn de sfială înaintea prezenței sfinte a Domnului, cu altele două își acoperă picioarele, pentru a-și ascunde umblarea după ale lor și cu ultimele două zboară pentru a împlini dorința Stăpânului lor, în timp ce nu încetează să spună: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor; tot pământul este plin de gloria Sa" (Isaia 6.2-3).

J. N. D.